

REGÉLŐ.

Pesten szombaton april 18^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

A' kép és festője.

(Folytatása.)

III. A' remetek.

„S miért tévé azt Angelo? mi volt örülsége oka? ki volt az az Agnese? — ezt szeretnéd ugy-e tudni kíváncsi ember? — mond nem sokára az ebéd után könyvelt szemeit törölve 's újra kiürítve poharát Padre Chrysostomo. — Sok időmet vesztém, sok fáradságot szenteltem ennek kikutatására, 's csak tizenöt éve, hogy a' történetet majd egész tökélyében tudhatom.

A' Bercettótól Varese felé nyuló hegyláncz egyik elvonultabb 's ismeretlenebb vidékében egyszerűleg kínálkozott fehér falával a' remeteklak. Ez előtt valami negyvenöt évvel költözködött abba egy közép idejű férfiú zarándok rongyokkal 's egyetlenegy legdrágább kincsével, két vagy három éves leányával. A' vidék szépült, mi-helyt oda ért; minden rendesebb 's tisztább lett; átalján az emberkéz bélyegét lehelte elő minden. A' nép mélyen emelinté süvegét az ősz előtt; 's kik őt ismerék, nem győzték eléggé csudálni ismereteit 's finomságát. Csak egy dolog volt, miről kérdeztetve elfedte redő-fellegzett arczeit; egy-egy könyvet gördített alá, 's fejrázással választott. Ezt családi viszonyairól tudakozók tapasztalták.

A' leány nőtt, 's mindig pompásabban fejte-ki elrejtett ékeit; de az atya mindig aggodalmasb kezdett lenni; lassanként komolyabb lön, 's betegeinek nagy számát leányára bizá. A' leány ellenben mindig jobban ékíté kertjét; benne ő maga a' legszebb virág. Ritkán látogatták az elvonult szerény lakot; míg végre egy esemény gyakori látogatót hozott annak.

Agnese eprészni ment, 's völgyről völgyre messzebb messzebb távozott atyja lakától. Egykor suhogást hallott a' hegyen, 's két izmos vadászt pillantott-meg.

„Giuseppe! e' leány, Istenemre! igen gyönyörű — mond a' kitünőbb öltözetű, a' leánytól értetlenül — értesz, mit?“

„Igen uram, az értés nem hiányzik: de de..“ mentegetődzék sugsogva a' szolgálai bélyegű társ.

„Centi diavoli! minek az a' de?“

„Csak azért uram, mert a' leány a' tisztas Pandolfo egyetlen leánya.“

„Pandolfo ide, Pandolfo oda! te engem kövess!“

Bólintással igenlő a' szolgál, 's Ermanno Attestino és Peppo Boccati, az apród, eltűntek.

„Segély az Istenért, segély!“ — sikoltá a' leány.

„Hallgass kedves csinos galambka; hiába minden turbékolatod“ — mond Attestino, befogva Agnese ajkait.

„Segélyt hallék kiáltani!“ — mond a' hegyről egy deli fiatal vadász, mi közt több fő bukkant-ki utána.

„Attestino“ — kiáltának rémült társai.

„És ha ezer Attestino, ezer Ferrara fejedelme is, én e' leányt nem hagyom, míg csepp vérem leend!“ — dörgé a' magas vadász, 's társai alig győzék villám-futtat követni.

„Rabló, ide a' leánynyal!“ — dörgéérkeztek a' fiatal vadász.

„Nem, míg élek! Ismersz-e jámbor? én vagyok — mond Ermanno melljét verve—Attestino; reszkess Ferrara fejedelme karjaitól.“

„Nem szó, fegyverem!“ — hangzék válaszul a' kardesattogás közt.

„Itt egy seb, egy másik, és egy“ —

„Egy harmadik“ — válaszolt a' vadász, és szavát egy sujtás, 's ezt Attestino bukta követé. Boccati elszaladt nem félelemből, hanem segély végett; mert nem is gondolá, hogy ura olly hamar leverettség.

Agnese nyájas édesen füzte-át szabadítója derekát, 's nem tudott elég nyájasan ezer meg ezer szívhódító köszönetet ömledezni.

Az atya nem kevésé aggodott leányaért; sietett a' legmagasabb csucsra; félig örömmel félig keserű gunynyalpillantá onnan meg a' szabadítottat 's mentőjeit, és mennyire agg kora engedé, sietett leánya elébe.

A' vadászok ez alatt összekacsintának, 's titkosan mosolygtak; mert a' deli vadász nem a' leghidegebben felelt a' bámulni nem győzött hölgy kérdéseire.

„Szabad tudnom szabadítóm nevét?“ — kérde a' leány, gyengéden szoritva a' vadász kezét; mert hisz' ő, a' természet leánya, nem tudta, mi illedelmes és mikor?

„Angelo Alcontinak neveznek“ — mond emez nyájasan.

„Nézd Angelóm! itt jó atyám“ — mond örömtelve a' hölgy, 's kibontakozva a' derekára simuló kartól, futott az ősz atya elejébe.

„Honnan leány?” mond kevésbé szigorú hangon az atya.

„Ah atyám! köszönd leányod életét e' deli ifjú's társainak; ők mentettek-meg engem, 's tudod-e, kinek kezeiből?”

„Fogadni mernék, a' szilaj Attestinóéból!”

„Találtad ősz; azért ne haragudj, hogy leányodat biztosítandók, lakáig vágytunk kísérni!”

„Köszönet ifjú barátom, ezer köszönet! látogatásodat magam 's leányom nevében kikérem. — Jer leányom, az idő késő; mi magunk is haza tudunk menni. Signorok! jó éjt — monda' remete, 's a' vadászok bucsút mondanak. A' hölgy nem egyszer lobogtata vissza a' kopjás zászlónak.

IV. A g n e s e.

Tizenhárom évet tölte a' remete hajlékában, midőn oda két burkolt alak először lépett-be, gazdáját magán-beszélgetésre hívó. Hoszszas volt a' tana, 's ha Angelo nem foglalta volna el Agnesét, ez rég aggódnék atyján, ki is végre hőn rázva-meg a' két idegennek kezét, kilépett a' kis kápolnából; hova vonták magukat.

Angelo sokszor jött; de tán még többször a' két gyanús ismeretlen. Amazt szívesen, ezeket még szívesebben fogadta a' remete. Eltűntek végre hét 's holnap számra a' fekete alakok. Agnese szíve könnyült, bár atyja homlokán komoly, eddig nem látott 's némi merevességgel párosultt redők borongtak. Nem volt olly nyájas leányához 's Angelóhoz; kivel ez előtt óra-hosszat beszélt, alig ejtett most egy két savanyú szót.

Igy Agnese egy felől a' viszontiszerелеmtől biztosítva kedvesen 's könnyűten érzé keblét; némi nemű nyugtalan 's kitörő sohaj röppent-el olykor vidám ajkairól. Nem egyszer kulcsolva-át atyja derekát 's rimánkodva kérte őt bizalmaért: de az atya ekkor vagy hidegen vagy könnyű szemekkel 's egy meleg csókkal hallgattatá-el leányát.

Tizennegyedik év közepe felé járt már az idő, midőn Angelót családi viszonyai Milanóba készteték, 's így szívszakasztva maradt újra egyedül atyjával Agnese. Egy kinos hó mult-el, 's nem tért vissza Angelo 's az atya vidámsága. A' kert 's virágok nem egyszer maradtak gyomosan 's öntözetlen; mindent felejtett Agnese, csak bűját 's Angelót nem.

Lódobogást 's nyerítést viszhangoztak az erdők egy napon; 's a' hölgy oda hagyva munkáját sietett a' hang irányában. — „Kettős a' lódobogás; meglehet, társaival jön” — menté Angelo magányjöt-tét, 's alig várhatta a' kibukkanó főket, melyek a' burkolt idegenekéi voltak. A' leány órákig sirt, míg atyja a' kápolnában a' burkoltakkal tanakodott.

„Tehát holnap Bercettóban?” — kérde a' magasabb idegen.

„Minden esetre!” válaszolt a' remete, ki egyet bólintván, kezét rázva távoztak az idegenek gyors ménjeiken.

„Agnesém, kedves egyetlen leányom! — így kezdé' nem sokára beszédét az atya leányára nyugasztott arczczal — nehezen esik a' percz, mellyben neked végre nyilatkoznom kell. Egy kintenger e' kebel, melly minden szavával egy-egy örömvirágot öl-el. De nincs menedékhely; neked tovább nem lehet bizonytalannak lenned. Hallottad hírét a' Fregoziknak, kik hajdan első virágai voltak Milanónak? hallottad hírét Ludovico Sforzának, 's a' csuszó mászó Adorniknak? Igen, hisz' én tanítalak téged ezekre, 's te leányom, midőn Meo Fregozi futtát 's karjain a' bájos kis leányt elbeszéltem neked, sirtál, 's nem tudtad, hogy saját atyádat szántad, hogy ön-magad sorsát sirattad. Igen leányom! én vagyok Meo Fregozi, kit rokonaimmal Ludovico Sforza haragja 's az Adornik csele kiűzött. — Büszkén emelkedék e' szók közt az öreg, mintegy ifjadván eltűnni az akkori vészt, de kinek boszút irt a' rokon vér szívébe. Én megyek leányom, boszúlni megyek. Meglehet, győzők, meglehet többé téged nem látlok; de akárminc essék, neked nem szabad elfelejteni, hogy a' Fregozi faj végivadéka vagy.”

(Vége következik.)

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Kivonatok uti naplóból.

Alig tűnt-fel a' nap kelet öbleiből, — mi uton valánk. Szombathely, a' csinos, kedves városka vala, mellyet elhagytunk. Dél-nyugotnak a' városi szőlőhegyek huzódtak-el mellettünk; nyugot-éjszagnak a' kőszegi bércek emelkedtek. Délnek, keletnek végetlen róna terült, és merre csak tekinténk, pillantatink a' borútlan égbe ütődtek. Egyike ez a' magyar hon szebb tájainak; az egyszerű, de kellemes vidék mély benyomást hagy minden utazó lelkében. És lakosai — a' Vas megyeiek — barátságosak, szerények, mint egykor minden magyar. — A' bércek aljában Kőszeg sz. kir. város fekszik. Semmi zaj, semmi nesz nem hirdeti, hogy város; csak tornyai gyaníttatják. Piacza csinos, de szinte életnélküli, és haladási tekintetből sem mérközhetik Szombathelylyel, a' derék püspöki-várossal. Tul rajta szakadatlan hegyláncz foly a' szomszéd steyer országba. Utunk Léka, a' Nádasdiak sirhelye, mellett vitt-el. Egyébiránt napunk minden nevezetes nélkül haladt-le.

Másnap Ausztria földére léptünk. Alig haladtunk-át a' két országot elválasztó határvonalon, a' közel bokrokból két határőr bukkant

elő, 's azonnal az elég kellemetlen fürkészéshez fogtak: de megpillantván kocsinkon egyik paptársunkat, tovább mentek. Nem kerülhettük azonban ezt el Kőröslábon a' harminczadnál; hol néhány, az utra hozott, üveg borunkért az átviteli bért le kelle tennünk. Örülünk, hogy jó magyar termést hoztunk magunkkal, különben kétszer adánk-meg árát. Két órai itt mulatásunk alatt megtekintettük a' helybeli templomot, mely egyszerű, de helyes goth izlésű épület. Az iskola-gyerkőczék miséje volt. Halk, tiszta, minden sor végén megállapodó énekök kellemes hatást tön ránk. Tanítóik mellettök ültek, de korán sem látszottak olly bő torkúaknak, mint a' mi mestereink. A' nevelés, gondolám, itt más lábon áll. — A' kis város másik oldalán egy meredek szikla emelkedik, romokkal koronázva, melyekről lehetne következtetni, hogy egykor sok viharral daczoló derék várnak falait képezheték.

Ausztáriában mindenek előtt a' marhák tisztasága tűnt szemeinkbe; majd mindenik mellett egy-egy vezetőt szemlélheténk a' hegyek oldalain, hol kényelmesen legeltek. Tiszta, egészséges istállókat, melyek sok magyar paraszt kalibájánál különbek, építenek számukra; mert ezekben helyezik a' lakosok minden gazdagságukat. — Edlitz-en a' lelkészi és egyszersmind esperestségi lak hozzá tartozó keretivel, melyeknek egyike angol izlésű, és a' hegyoldalról fel a' hegytetőig vezet, megtekintésre méltó. Elhagyván e' helyet, tornyosultak előttünk Steyer kopár sziklái; azonban a' belőlök párolgó gőztömeg kedvetlen előjele volt a' következő esőzésnek. Még néhány hegyi várak vörös tetőikkel, majd romjaikkal, magukon hordozva a' mult századok bélyegét, 's mintegy búsan tekintve alá a' mulandóságba, szolgáltak egyedüli szemléül.

(Folyt. következik.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Égi háborúk a' földszarki tartományokban. — Az 1388-ki Annuaire-be az égi háborúkról hosszabb értekezést iktatott 's egyszersmind azon kérdést vizsgálá Arago: vannak-e helyek, hol az ég soha nem dörög — azt állítván, hogy az északi szélesség 70° túl, nyílt tengeren és szigeteken soha nem dörög Utóbb azon nézetét nyilvánítá, hogy az é. sz. 70° alatt a' dörgés felette ritka, év alatt alig egyszer hallható, de mégsem mondhatni, hogy túlléptünk az égi háborúk vonalán. Ő tehát azt látszik hinni, hogy a' szélességnek körülbelül 70-ik foka határa a' fergetegnek, 's azt törekszik bebizonyítani, hogy a' szélességi 65—68°-ig a' dörgés felette ritka, 's a' 69° alatt egészen ismeretlen Végre azt jegyzi-meg, hogy már Izlandban — „melyet gyakran neveznek olly országnak, hol soha nem dörög“ — Raikiawikban (sz. 65°) Thorstenson dörögni egyszer csakugyan hallott. — E' nézetek ellen Bär, orosz academicus, ki az északi ég aljak rajzairól ismeretes, felszólalt Jacobihoz írt levelében, melyből kiemeljük a' legfontosb ész-

revételeket ez érdekes tárgy fölött.— A' dörgés, igaz, annál gyéreb, minél tovább haladunk a' földszark felé; azt tartom még is, hogy Arago igen szűkre szabta a' viharok határát, leginkább az újabb angol utazókra, kik hosszabb időt töltöttek a' tengeren és kisebb szigeteken, támaszkodva. Arago azonban jobban tudja, mint bárki más, hogy az égi háborúk annál gyérebek, minél távolabb megyünk a' száraz földtől. Hosszas tapasztalások bizonyítják, hogy olly helyeken, hol átmenő utazók semmi mennydörgést nem hallának, koronként azt még is hallhatni, 's nincs éjszaki szélesség, hova emberek eddig jutottak, hol az egészen hiányzanék. — Mi Izlandot illeti, azon vélemény, hogy ott sohasem dörög, egészen helytelen. Vulkán-föld, hol zivatart sohasem látnánk, elegendő bizonyosságul szolgálna ugyan, hogy a' légkör ott dörgést nem okozhat; de Izlandban ez nem történik, sőt embereket ölt a' villám. Grönlandban még gyéreb az égi háború; Egede és Kranz hitzónokok mondják, hogy villámlást néha láthatni, de dörgést ritkán hallhatni, 's így nem bizonyos, villám, szirt- vagy hóomlatag-zuhanás okozta-e a' dörgést. Szárazon azon szélesség alatt, hol Izland fekszik, gyakoribbnak kell lenni a' dörgésnek. Angol utazók, jelesül Franklin, kevés zivatarról szólnak ugyan Amerika magas északi részeiben: de nincs eldöntve, a' nyár, mellyben történtek az utazások, nem volt-e viharokban szegény, vagy pedig gyéreb e' tünemény Amerikában, mint az ó világban. Annyi bizonyos, hogy Európában, azon szélesség alatt, hol Izland fekszik, gyakoribb a' fürgeteg Tizenkét év alatt 88-szor, így évenként 7-nél többször hallott Uleaborgban (sz. 65°) dörögni Julin; ámbár e' város messze van minden nagy hegylánczától. Még inkább van ez esetben Archangel, 's hosszas tapasztalás után még is hatnál több zivatar esik egy évre Schrenk fűvész, ki Szamajedek között utazott 1837-ben, a' 67, 68, sőt 69° alatt is hallott dörögni. Egy más utazó, Rumowski, 1769-ki jul. 19. (31) Kolában (sz. 69°) 's Reineke tengeri kapitán 1826-ban ugyanazon parton a' sz. 69 és 70° között 8-szor hallott égi háborút. Európában ez év gazdag volt ugyan zivatárokbán; némi körülmények azt sejtetik még is, hogy Lapponia belsejében a' sz. 66 és 70° között meglehetősen gyakori zivatar. — De vannak példák még éjszakai szélesség alatt is. Wrangell admirál a' jeges tengeren, Sibiriától északra, így túl a' 70°-on, Ziwlka és Bär pedig a' Matotschka-úton 73° 10' alatt hallottak mennydörgést. Végre dörög még a' sz. 70°-on túl is, Spitzbergán. Négy orosz, kik ott a' múlt század második felében hajótörést szenvedtek, 's 6 évig ott laktak, e' hosszú idő alatt dörögni is, de csak egyszer hallának. — Ezen adatok után kétségkívűlinek látszik, hogy a' földszark felé mindig gyérebek ugyan az égi háborúk, de egy ország sem találhaték eddig, hol azok soha nem történhetének.

A' santa Maria del tule-i óriási cziprusfa. Oajaca várostól keletnek, mintegy két órányira, egy nagy völgyben 's azon hegyláncznak aljában, melly e' völgy keleti részét a' délitől elszakasztja, fekszik a' nem nagy, de csinos Zapotek falu, Santa Maria del Tule. Santa Luciából széles, egyenes és szemmulattató ut visz tengeri földek között 's magney-k árnyában az említett faluba. Az Indusoknak szerény lakaik aguacate, citrom és narancs-fák galyai alá rejtezték; közepettők, fallal köryezett téren áll a' csinos kőtemplom 's papi lak. Itt a' falon belül, a' bejáráshoz közel nyújtja égbe koronáját a' szóban forgó fa. Ez igen régi, sokkal régibb a' spanyol hódításnál is, 's a' szemlélődő bámulva tapad a' 124 lábnyi kerületű és szik-

lához hasonló faszörny nézdelésébe. A' fából kirugaló domborodások egyelege azon hiedelemre vezetnek, mintha a' fa több fából volna összeforrvá; de közlebbi megvizsgálása csak hamar eloszlatja ez alaptalan véleményt. Ezen egész törzs hosszában látható kidomborodások nem más, mint egy 's ugyan azon törzsnek kicsucsorodásai, minők e' fa neménél többé vagy kevesebbé minde-
nütt láthatók. E' fa magassága aránylag semmiképp' sem összeegyeztethető annak vastagságával; ámbár így is kinyulik a' falu minden fája közül, 's e' szerint már távulról látható. 25 lábnyira a' föld színe felett, ágakra szakad az iszonyú törzs, mellyek magukban mind annyi vastag fák ugyan, és rés-
szint egyenesen felnyulnak, részint pedig vizirányos kinyúlásban messze ter-
jeszkedve, majdnem az egész templom előtti tért beárnyékolják. A' fa ko-
ronája jóval túlhaladja a' templom és kettős tornya magasságát. Sajátságos
nevezetessége e' fának egy forrás, melly felül a' törzsből ott, hol ágakra
szakad, buzog-fel. Nedves időben szakadatlanul csorog-le e' forrás vize a'
törzsön; száraz időben mindez megszűnik, ámbár a' csupor idomú medenceze
folyvást tele van vízzel. Hydraulicai nyomás által jő-e a' szomszéd bércek
valamelly forrásából víz e' fába, vagy gyöke alatt van forrás, mellynek vize
a' rostonyokon át szivárog-fel? nem tudhatni. Az ágak közötti forrás me-
denceje csak néhány ujnyi széles és mély, 's látható cső nem nyulik-le a'
törzsbe. Lehet, hogy tán e' faszörny a' forrásnak is köszönheti óriásodását.
Annyi bizonyos, hogy a' ciprusfának (*Cupressus disticha* L.) e' neme a'
nedvet igen kedveli, 's vadon csak nagy folyamok partján, meleg és ned-
ves völgyekben tenyészik. A' régi Indok előtt szent volt e' fa. Régi imahe-
lyek romjai mellett majd mindenütt látható az, 's ritkán olly tájakon, hol
a' természet e' fa-nemet eredetileg tenyésztí, hova következőképpen az
messziről szállított. Tule-ban is, mellynek temploma, mint majd minden
ős indus faluban, a' régi imaház romjai felett készült, három ciprus van. El-
ső a' fennebb említett; egy második ettől nem távol, a' templom délkeleti ré-
szén még a' falon belül, 's a' harmadik észak-nyugotra, már falon kívül,
de az elsőől aligha távolabb, mint első. Mindkettő szintén igen nagy, kü-
lönösen a' falon belüli, mellynek törzse körülbelül 6 láb átalzatú lehet. Mit-
la-ban, a' paloták közelében, hasonlólag három ciprus áll.

KÜLÖNFÉLE.

Egyptusi igazság-szolgáltatás. *) Az igazság kiszolgálta-
tása Egyptusban, minék zsinórmértékül nagyon tökéletlen codex van, legna-
gyobb visszaéléseknek áll nyitva: perek nem az igazabb ügy, hanem hosz-
szabb erszény által határozatnak el; nem képzelhetni, milly messze terjed
a' bérlés, megvesztegetés, és álnokság. Több anekdotát beszélnek a' bírák
igaztalansága 's kincsvágyáról, melly az elbizott alávalóságban felül vanmin-
denen, mit még eddig láttunk. Más részről vannak néhány ritka példái az
értelmes szabályoknak, mellyekhez a' bírák nyulnak gonoszítotték fölfedezé-
se 's a' család föltalálása végett. A' következő anekdota helyet érdemelne
az ezer egy éjben.

*) An Account of the Manners and Customs, the (Modern Egyptians: By. E. W. Lane
2 vols.

Egy szegény férfiú egykor a' rendőr agájához folyamodék, és mondá: „Uram! ma hozzám jöve egy nő, 's mondá: „Vedd e' korst *)”, tartsd-meg némi ideig, adj ötszáz piasztart kölesön.“ — 'S én elvevém azt uram, 's oda adám az ötszáz piasztart, és ő eltávozék. Midőn elment, mondám magamban: „hadd nézem-meg e' korst!” — 's megnézém azt, és úgy találám, hogy rézből van, 's arczon csapám magamat, és mondám: „elmegyek az agához, 's elbeszélem neki e' történetet; tán megvizsgálandja 's fölvilágosítja a' dolgot; mert nincs senki, ki ez ügyben segíthet, csak te.“

Mondá neki az aga: „hallá a' mit mondok. Vedd-el mind, mi boltodban van, ne hagyj semmit benne, és zárd-be; 's holnap reggel menj korán, nyisd-fel boltodat, 's kiáltsd: — „ah vagyonom!” — Végy azután két rög földet, 's verd azzal magadat, 's ismét kiáltsd: „ah mások vagyona!” — és mindenkinék, ki kérdez: mi bajod? feleld: „a' mások vagyona elveszett; a' zálog, melyet egy nő hagyta nálam, oda van; ha tulajdonom volna, nem panaszkodnám annyira fölötte. 'S ez fölvilágosítandja a' dolgot“

A' férfiú megigéré ezt tenni; kiüresíté boltját mindenből, 's jövő reggel elment korán, és fölnyitván boltját kiáltá: „ah a' mások vagyona!” — 's vőn két darab földet, 's veré azzal magát, 's ment a' város minden részébe, kiáltva: „ah, a' más vagyona, a' zálog, melyet egy nő hagyta nálam, oda van. Ha tulajdonom volna, nem panaszkodnám annyira fölötte.“ — A' nő, ki zálogba adá neki a' korst, hallá ezt, 's találá, hogy ez azon férfiú, kit megcsalt, 's mondá magában: „menj, vádold-be őt.“ — Boltjához jöve tehát számaron, nagyobb tekintetet adandó magának; 's mondá: „férfiú! add vissza tulajdonomat, mely birtokodban van.“ — 'S ő felelé: „oda van!” — „Hadd tehát kivágatni nyelvedet. Elvesztéd tulajdonomat; — Allahra! elmegyek az agához, 's tudósítom őt felőle.“ — „Menj!” — mondá amaz. — 'S az asszony elment, és elbeszélé esetét. Az aga elkülde a' férfiúért, 's midőn ez eljőve, mondá a' vádlónőhez: „miben áll tulajdonod, mely az ő birtokában van?“ — „Egy kors az — válaszolt a' nő — vörös velencei aranyból.“ — „Asszony! — mond az aga — van nálam egy arany kors, szeretném megmutatni neked?“ — „Mutassd elő uram! mert én megismerem enyimet!” — Az aga kioldá egy kendőt, 's kivévén a' korst, melyet a' nő zálogba adott, mondá: „nézd!” — 's az asszony megnézvén megismeré, és lesülyeszté fejét. Az aga pedig mondá: „emeld-fel fejedet, 's mondd, hol e' férfiúnak 500 piasztart? — A' bakó elküldetett a' nővel ennek szállására, de fegyver nélkül, 's a' nő bemenvén a' házba, kihoza egy erszényt, melyben azon pénz foglaltaték, 's ismét visszament vele. A' pénz visszaadoték a' férfiúnak, ki azt adá, 's a' bakó parancsot kapott, hogy fogja-el 's fejezze-le a' nőt; mi meg is történt.

CSEBBI.

D r á g a c s ó k. Az, „Examiner“-ból olvassuk: miképp' egy férj, ki néjét a' london-greenwichi vasuton egyik kocsiiban megcsókolá, az igazgatóság által 2 font sterling, tehát 20 p.f. bírságban marasztaltatott. Mire fog most e' pénz fordíttatni? 'S van-e az igazgatóságnak illy erőszakos zsarolásra joga?

*) Egyiptusi fej-ék.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatik Trattner - Károlyi betűivel, valóságos angol vas-sajtón, ur i u t s z a 612.